

Na otázku tu nutno odpovědět kladně, protože smír nelze podle § 1389 obč. zák. vztahovati k takovým právům, na které strany narovnání činici nemohly pomýšleti, a žalobkyně v době sjednání smíru nemohla předvídati ani závratné změny v hodnotě peněz a v hladině cenové ani podstatnou změnu v příjmech žalovaného, již nižší soudy vypočítaly. Změny ty opravňují žalobkyni domáhati se nové úpravy výživného přes onen smír, o němž žalovaný ani netvrdí, že by se žalobkyně v něm byla vzdala případného zvýšení výživného pro podstatnou změnu rozhodujících poměrů. Zvýšily-li nižší soudy její výživné s ohledem k valutovým cenovým změnám, k osobním poměrům obou stran a k původnímu rozvrhu manželových příjmů mezi manžely ve smíru z 13. prosince 1918, za volného uvážení podle § 273 c. ř. s. na 214 Kč měsíčně, nelze v jejich výroku shledati právní omyl (§ 503 č. 4 c. ř. s.), nýbrž lze jim dáti plně za pravdu.

Čís. 7876.

Volnost kandidáta advokacie, složití advokátní zkoušku u jiného sborového soudu druhé stolice než u onoho, v jehož obvodu vykonal praxi, vztahuje se i na vzájemný poměr mezi vrchními zemskými soudy v Praze a Brně a soudními tabulemi v Bratislavě a Košicích.

(Rozh. ze dne 16. března 1928, R I 207/28.)

V r c h n í z e m s k ý s o u d v P r a z e zamítl žádost Dr. P-a, kandidáta advokacie v Užhorodě, by byl připuštěn k výkonu advokátní zkoušky u vrchního zemského soudu v Praze. D ů v o d y: Ustanovení § 9 nařízení ze dne 10. října 1854, čís. 262 ř. zák. předpokládá týž právní řád v obou obvodech sborových soudů druhé stolice, jež jsou zúčastněny, tedy v obvodu soudní stolice košické, kdež žadatel praxi advokátní konal a dokončil, a v obvodu vrchního zemského soudu pražského, u něhož se hodlá podrobiti zkoušce advokátní. Tento předpoklad v daném případě splněn není a nelze tudíž použít § 9 cit. nař. Ostatně třeba uvážiti i to, že jde o zkoušku praktickou, kterou má býti podán průkaz o tom, jak si kandidát osvojil znalosti praktického používání práva v praktické přípravné službě. Tato je podmínkou pro připuštění ke zkoušce. Zkouška však, která jest konána ze znalosti právního řádu platného v jiném obvodu, v němž žadatel prakticky vůbec nebyl činným, nemá již rázu praktické zkoušky a připuštění k ní přičí se rázu zkoušky a tendenci příslušných předpisů. Jednotlivé předpisy o tom, jak se zkouška koná, na př. ustanovení § 13, že zkouška má se vztahovati i na zařízení, pořádek prací a běh jednání úřadů soudních, jsou toho dalším dokladem.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadené usnesení a uložil vrchnímu zemskému soudu v Praze, by, pomina důvod, z něhož zamítl žádost stěžovatele za připuštění k advokátní zkoušce, znovu rozhodl o žádosti.

D ů v o d y:

Nezneuznáváje nikterak váhu, kterou by důvody vrchním zemským soudem použité, že totiž § 9 nařízení ze dne 10. října 1854, čís. 262 ř. zák. předpokládá týž právní řád a že podle § 13 téhož nařízení zkouška má se vztahovati i na zařízení, pořádek prací a běh jednání soudních, což jsou věci poněkud jiné jednak v historických zemích, jednak v oblasti práva slovenského — samy o sobě měly, nemůže se nicméně nejvyšší soud přikloniti k názoru napadeného usnesení, neboť váha důvodů těch mizí při váze důvodů, které uvedl nejvyšší soud již v rozhodnutí čís. 6037 sb. n. s., kde seznamenány všechny zákony, podle nichž jest mezi oběma právy a oběma právními oblastmi — tedy nejen věcně, nýbrž i územně — úplná rovnost, která, co se týče advokátní zkoušky, plyne již ze zákona o »zákonné ochraně Čsl. republiky« ze dne 23. července 1919, čís. 449 sb. n. s., podle něhož i v nařízení min. sprav. ze dne 11. října 1854, čís. 264 ř. zák., jímž nařízení ze dne 10. října 1854, čís. 262 ř. zák. uvedeno v platnost, slova »v celém rozsahu říše« mají nyní zníti »v celém rozsahu Československé republiky«, takže potom ustanovení nařízení druhého (čís. 262), že, přeje-li si kandidát složit zkoušku u jiného vrchního zemského soudu, než u onoho, v jehož obvodu vykonal praxi, je mu to volno a má se zachovati tak, jak tam předepsáno, vztahuje se i na vzájemný poměr mezi vrchními zemskými soudy v Praze a Brně a soudními tabulemi v Bratislavě a Košicích. Potom jest úplná rovnost advokátní zkoušky složené ať v historických zemích nebo v oblasti slovenského práva zaručena v dalších zákonech v citovaném rozhodnutí dovolaných, zejména v § 1 a 2 (3) zák. ze dne 3. února 1920, čís. 83 sb. z. a n., podle nichž ať advokátní zkouška vykonána v kterékoli oblasti čsl. státu, opravňuje k vykonávání praxe i v oblasti druhé. Ke všem důvodům rozhodnutí čís. 6037, na něž se odkazuje, přistupuje nyní i to, že když zákonodárce chtěl rovnost práva a jednotu celého území říše již z počátku republiky, lze ji tím méně rušiti a zaváděti duplicitu území nyní, kdy unifikační práce se chýlí už ke konci a když, jak ze zprávy vrchního zemského soudu plyne, posud se zkoušky kandidátů z oblasti práva slovenského bez závady u vrchního zemského soudu v Praze připouštěly a konaly.

Čís. 7877.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n.).

Třebas byt jako celek není účasten ochrany nájemců vzhledem k § 31 čís. 5 zák., dlužno přece na část bytu, danou do podnájmu, jež nepřevyšuje rozsah stanovený v § 31 čís. 5 zák., použití zákona jmenovitě jeho § 18.

S hlediska § 18 zák. jest nerozhodno, zda úplata byla dána za nábytek jako splátka na kupní cenu či jako závdavek.

(Rozh. ze dne 16. března 1928, Rv I 695/27.)